

Tiberiados bendruomenė Maldos bendrystė

Broliai su kun. Vladu ir Elijum sveikina jus su Naujaisiais Metais!

Mieli maldos draugai,

baigiantis metams labai džiaugiuosi jums rašydamas ir noriu perduoti jums mūsų šiltus jausmus ir dėkingumą, kad jus pažįstame, laime, kad kartu žygiavome per kalnus ir klonius 2019 metais. Brolis Vidas studijuoja Kanadoje iki birželio, o brolis Egidijus Kalėdas sutiko Lavo Sent An, šventes Baltriškėse patikėjęs broliui Frederikui. Tad esame toli vieni nuo kitų, kiek pakrikę, bet [šventųjų] bendravimas priklauso kitam lygmeniui – būtent šios gelmės vis labiau moko mus gyventi nepaisant atstumo.

Baltriškėse dangus susiliejo su žeme; jis žemas ir apniukęs, saulė švysteli labai retai. Ši kūrinijos sustingimo būseną – galbūt ir tam tikri klimato pokyčiai – primena man Trejybės Elzbietos žodžius: „gamtoje vidurnaktis, viskas ramu ir tylu. Tegirdimas tik švelnus sielų, kopiančių pas Dievą, šnabždesys. Jos dūsauja laukdamos dieviškojo išlaisvintojo, kai staiga danguje užgiedama apie Išganytojo gimimą.“ Kūrinijos tyla šiais metais mane ypač paliečia.

Gamtos vieton stoja brolių balsai, aukojantys Dievui keturių metų laikų tėkmę, didžiąją kūrinių aimaną. Toli nuo miesto žiburių ir spūsties mes labiau jaučiamės kaip kviečio grūdai, kuriuos pasėjome už mūsų namo, jau pradedantys dygti ateinančiai pjūčiai. Kokiai? Ne visada aišku. Kaip atskirti raugęs daigelį nuo kviečio? Reikia laiko ir kantrybės. O pats laikas visada teka tuo pačiu greičiu, nors mes, nepaisant to, koks metų laikas, jaučiame jį kitaip: tai kaip sraunų upelį, tai kaip ramią upę, kaip po ledu bevingiuojantį upeliuką ir – kadangi esame Lietuvoje – kaip nejudrų ežerą. Bet jį apėjęs matau, kad ežeras nėra užsistovėjęs vanduo, iš jo visada įteka ir išteka upeliai: jis teka rymodamas. Žiema ragina mus tokiam susikaupimui, susitelkimui, numatant, kad tai, kas mums bus duodama, ištekinsime tikrai žmogišku būdu. Mums duotas patikėjimas ištikimais, kantriai ir paklusniai sėti, pažadas pjauti švelnumo ir nuolankumo vaisių. Tai rašydamas, prisimenu šv. Pranciškų arba toki

Br. Benoit priima novicijų magistro pareigą po br. Frederiko

gražų šv. Siluano pasakymą: „Ak! Kokia mano dvasia silpna! Kaip žvakelei, pakanka menkiausio dvelksmo ir ji užgesta; bet šventųjų sielos liepsnojo kaip degantis Krūmas ir nebojo jokio vėjo. Kas man suteiks tokį įkarštį, kad nei dieną, nei naktį Viešpaties meilė neduotų ma atilsio? Viešpaties meilė liepsnojanti. Dėl jos šventieji kentė įvairiausias kančias ir įgijo galią daryti stebuklus. Jie gydė ligonius, prikėlė mirusius, vaikščiojo vandeniui, pakildavo nuo žemės melsdamiesi; savo malda jie priversdavo dangų lyti. Bet aš tenorėčiau išmokti nuolankumo ir Kristaus meilės, kad nieko nesužeisčiau ir už visus žmones melsčiausi kaip už save patį.“ Žiemos tylą plukdo mane į tokius vandenis... susikaupimo ir apmąstymo, kaip Marija, kuri dėmėjosi visus dalykus ir svarstė juos savo širdyje. Mes taip pat prisimename, kad brolis Morkus dažnai mums kalbėjo apie tokią tylą bendrystėje, ji jam tokia brangi; ir iš patirties visi žinome, kaip miela yra blogai negalvoti ar nekalbėti apie savo brolių. Bet kalbos nuosaikumas yra tik pradžia. Tyla turi ir kitą pusę – ji gali virsti ir nebylyste, vidiniu atrajojimu atsitvėrus. Tokia tylą yra kapas. Tikrai esame su ja susidūrę.

Man labai svarbu, kad graži tylą kyla iš klausymosi. Jis apima du dalykus: buvimą sau ir buvimą kitam. Taip sudaroma erdvė tikram susitikimui, tikram priėmimui. Bet tai nevyksta be tylos, susiejančios ir atskiriančios dvi esybes. Kalėdų laikas patvirtina manyje tikėjimą, kad tylą ir užkasimas yra kaip lopšys, kuriame gali sudygti Žodis, į kurį jį paguldo švelni ir tyli Mergelė. Šis lopšys skirtas Žodžiui, mano broliui, visiems žmonėms, kuriuos Viešpats panorės man atsiųsti. Lopšiui paruošti galbūt neturime ploniausių drobių, šiltų antklodžių, bet svarbiausia, kad galime pradėti padarydami vietas, atverdami tuštumą. Iš Kalėdų pasakojimo žinome, kad Betliejuje buvo daugybė antklodžių ir paklodžių, bet neatsirado vietos kambariuose. Tad Šventoji Šeima nusileido ten, kur jos atsirado, įsitaisė šalia ėdžių. Mes prisitaikome, jei tik yra vietos. O Simeonas teturėjo tik klaūsančią širdį, ir taip gavo rankose palaikyti Kūdiki. Jei pradėsi padarydamas vietas, gali būti, kad toliau pasilies kaip iš šaltinio: „tu esi toks įdomus, kad patylėsiu tavęs klausydamas“, „mano akys tave išvydo, tave pastebėjo, esi mano laukiamas“. O kas, žino, kas bus toliau? Viešpats parodys.

Susitikimas su Vladu ir Jūrate Terleckais

Štai nesenas pavyzdys. Vieną šeštadienio popietę, pabaigęs dirbti su Bendrakeleiviais (tai išsiskyrusių asmenų grupė, keliaujanti Bažnyčioje), išėjęs iš brolių vonios kambario mūsų name, susiduriu su visiškai sutrikusiu vyru. Kai atsigaivau iš nustebimo, jis prisistatė. Pasakė, kad mus pažįsta jau seniai, neturi nei šeimos, nei darbo, nieko, tik daugybę problemų. Jis surinko truputį pinigų atvažiuoti iki mūsų, ir čia jis tikisi gauti pagalbos. Matydamas, kokio dydžio jo kelioninė kuprinė, esu pasirengęs juo patikėti – tas vyras nieko neturi. Tuo pačiu metu esu įsitikinęs, kad negebėsime jam padėti ar jį priimti. Pas mus vieši kitas silpnas žmogus, o rytojaus dieną prasidės trys dykumos dienos. Be to, esu užsiėmęs, turiu grįžti pas Bendrakeleivius. Tad gana griežtai jam pasakau, kad galime priglausti jį vienai nakčiai, bet ne daugiau. Kai kas manyje sujudo, išvydus šį nepažįstamąjį po mūsų stogu, ir nenoriu jo išmesti gruodžio viduryje. Vakare vėl išklausau jo istoriją, vis dar nežinodamas, ką daryti, tik tai, kad negalime jo priglausti. Meldžiamės prašydami Viešpaties mus nušviesti. Po Naktinės gimsta mintis. Ko-

dėl gi nepaskambinus mūsų draugui Žanui, kuris primena lietuvių Timą Genarą? Kita diena Žanas mums paaiškina, kad mielai jį priims su sąlyga, kad mūsų svečias bus pasirengęs „dirbti su savimi“. Kitu atveju jis mums davė sąrašą tinkamų priėmimo vietų. Tai sužinojęs, mūsų draugas pareiškia, kad taip, jis nori „dirbti su savimi“. Telefonu Žanas jam pakartoja sąlygas, kurias jis priima ir jo lūpose pasirodo šypsena. Antrą naktį praleidęs pas mus, jis sėdo į autobusą su pasitikėjimu širdyje ir iškeliavo į kitą Lietuvos kraštą. Mes toliau meldžiamės už jį ir laukiame naujienų.

Mes visi keliaujame prie prakartėlės adoruoti, atnešti Kūdikiui visus prabėgusius metus su džiaugsmu ir vargais, su mirtimis ir gimimais, su visais įvykiais. Kaip Trys Karaliai, iškeliaukime kitu keliu, pilna vilties 2020 metams širdimi. Iš visos širdies norime pakartoti, kaip esame dėkingi už jūsų apsilankymus, jūsų laiškus, jūsų materialinę pagalbą, draugystę, apie kurią paliudijote šitiek būdų per visus šiuos metus. Laukiame jūsų svečiuose 2020 m. ir bet kokių atveju vilkime, kad Apvaizda padės mums pasimatyti.

Brolis Ivanas

Piligrimystė prie šaltinio

Brolis Morkus įkūrė Tiberiados bendruomenę prieš 40 metų. 2015 m. jis atsistatydino iš generalinio prioro (tarno) pareigų ir į jo vietą buvo išrinktas brolis Bartas. Šiuo mūsų gyvenimo etapu jaučiame svarbą klausytis mūsų „senbuvio“, perimti mūsų istoriją ir tradicijas. Keliais fragmentais dalijamės šiame straipsnyje.

Švenčiant 40 metų Tiberiados bendruomenės sutartį, brolis Bartas pasiūlė man leisti į piligrimystę po vietas, kurios man buvo svarbios prieš įkuriant bendruomenę. Tad dvi savaites keliavome stabdydami automobilius – tai labai graži patirtis. Mus pavežė daugiau nei trisdešimt automobilių. Visi tie žmonės tikrai ieškojo gyvenimo, paprastumo, dažnai išreikšdavo norą gyventi kitaip, būti mažiau įsitempę, jautė vidinio gyvenimo troškimą. Viešpats keičia širdis, žmonės juk nėra kvaili. Jie nori gyventi kitaip, ieško atsakymų į gyvenimo klausimus. Per kelionę brolis Bartas klausinėjo manęs apie mano pirmųjų kelionių prieš 50 metų patirtis.

Susitikimas gūdžią naktį

Atsimenu, vieną dieną pasiklydau Landuose (Vakarų Prancūzijoje), lijo, buvo jau tamsu ir patraukiau link švieselės, spygsinčios pro langą. Pabeldžiau į masyvias medines duris; šios atsivėrė, pagyvenusi pora pasodino mane prie stalo, šalia krosnies, kuri mane džiovinu. Jie

patiekė man lėkštę sriubos, duonos ir pašteto. Jaučiausi išgelbėtas nuo nakties, netgi kaip rojuje, taip jie stengėsi man patarnauti. Žiūrėdamas į

juos prisiminiau Abraomą ir Saraą – širdingus ir patiklius. Jie paguldė mane kambaryje, lova buvo užklota didžiule lengva antklode iš žasų plunksnų.

Šis priėmimas, nors jį prisimenu po penkiasdešimties metų, vis dar šildo man širdį. Viskas tikrai dovanai, greitosiomis paruošta. Tuose namuose gyveno Kristus. Tie žmonės priėmė mane kaip savo sūnų. Aš atradau džiaugsmą, kylantį rodant

svetingumą ir priimant žmones. Jei tai daroma su meile, tai didžiulio džiaugsmo šaltinis tam, kuris priimamas, ir tam, kuris priima.

Arka

Arka įsikūrusi Hero (Pietų Prancūzijoje), vargingame regione. Lanza del Vasto šią bendruomenę įkūrė miške, kur tik keli laukai ir seni akmeniniai namai. Lyjant lietui, spaudžiant šalčiui mes stabdėme automobilius, bet tuo keliu jų važiavo nedaug. Mes pradėjome melstis angelams ir staiga sustojo sunkvežimiukas. Ačiū, Viešpatie! Mus priėmė keturios poros ir jaunuoliai. Po vakarienės kartu meldėmės. Mus nušvietė deganti krosnis. Jie paragino mus susiimti už rankų, meldėmės laiminimo malda ir kiekvienas galėjo šlovinti. Baigėme šv. Pranciškaus malda. Pagal jų paprotį prieš eidami miegoti vieni kitus pasveikinome ramybės pabučiavimu.

Jie laikosi nesmurtinio bendravimo, kad kurtų taiką ir teisingumą, jų gyvenimas labai paprastas – broliškas maldos gyvenimas ir darbas. Laiko keturias karves, patys kepa duoną ir turi daržą. Tai daug darbo reikalaujantis gyvenimo būdas.

Tezė

Toliau mūsų kelias vedė į Tezė. Ši vieta man buvo labai svarbi, kai buvau aštuoniolikos, tada dalyvavau jaunuolių susitikime. Man labai svarbi buvo Rožė Štizo asmenybė. Jo stiprybė ir švelnumas paliko pėdsaką mano širdyje. Mus šiltai priėmė broliai ir naujasis prioras brolis Aloyzas, vakarieniavome buvusiame brolio Rožė kambaryje. Br. Aloyzas klausinėjo mūsų, norėdamas geriau mus pažinti. Kiti ten buvę broliai buvo vienaip ar kitaip susiję su Belgija – tai labai jautru ir apgalvota, kad

galėtume giliai dalintis ir vieni kitų klausytis. Malda didžiojoje jų kopyčioje yra tikrai vidinė. Pasikartojantys priegiesmiai pakelia širdį, o daugybė žvakučių mirga bažnyčios chore.

Tėvas Gabrielius

Po to patraukėme į Šveicariją susitikti su tėvu Gabrieliumi, buvusiu Ševetonės tėvu, kuris man padėjo pačioje Tiberiados pradžioje. Dvi dienas stabdę pakeleivingus automobilius, pradėjome ieškoti ermitažo, įsikūrusio aukštai virš vieno kaimelio. Lipome, leidomės, vėl lipome... visiškai uždusome. Brolis

Bartas pasisiūlė panešti mano kuprinę, taip buvau praradęs kvapą, kaip ilgai bėgęs šuo. Susitikimas buvo trumpas; mes labai vėlavome, bet soti vakarienė mums gražino jėgas. Jis mus perdavė, koks svarbus yra Dievo žodis, Bažnyčios tėvų mokymas ir šventųjų gyvenimai.

Gydytojas Frederikas

Vieną dieną mus savo nediduku automobiliu pavežė vienas ponas. Jam pavyko padaryti mums dviem vietas, nes jis kraustėsi su visais daiktais. Pakeliui jis mums pasakojo apie savo tikėjimą. Jis kilęs iš antiklerikalų šeimos, būdamas šešiolikos sutiko Kristų, „ir šiandien, būdamas penkiasdešimties, ieškau vienuolyno, nes noriu žengti toliau“. Paklausiu jo, kaip jis meldžiasi. Jis atsako: „Meldžiuosi Jėzaus malda.“ „O kaip jūs išmokote Jėzaus maldos?“ „Sūnus davė man knyga apie Rusijos piligrimą, jis buvo netikintis. Bet susidūrė su stipria patirtimi ir dabar aktyviai dalyvauja parapijos gyvenime. Štai kaip mano sūnus tapo mano tikėjimo broliu. Aš esu jo tėvas, o jis, mano sūnus, gimdo mane tikėjimui.“ Tad pasiūliau jam, kad šis automobilis taptų mažu judančiu vienuolynu. Su broliu Bartu sugiedojome Dieninę. Jis labai džiaugėsi galėdamas drauge su mumis melstis. Mes važiovome pro nuostabaus grožio vietas, toluoje vėjo jėgainės lėtai suko vėjyje savo didžiulius sparnus. Mus apėmė visiškai paprastas džiaugsmas ir ramybė giedant maldas supamiems kūrinijos. Taip, Šventoji Dvasia buvo tarp mūsų, tame mažame automobilyje, virtusiam keliaujančiu vienuolynu.

Čia aprašyti visos piligrimystės nepajėgsiu; būtų per ilgai. Bet labai jautrus yra brolio Barto troškimas išklausyti apie Tiberiados gimimą ikvėpusius šaltinius ir tai perduoti. Šiais naujaisiais metais linkiu jums malonių gausos. Ir jūs dalinkitės tuo, kas yra brangiausia jūsų širdžiai.

Brolis Morkus

Magnificat

Spalio mėnesį broliai Frederikas, Pranciškus ir aš iškeliavome į Lietuvą tris savaites pabūti ir patarnauti mūsų bendruomenėje Lietuvoje, Baltriškėse. Į Briuselį mus nuvežė sesuo Ieva Marija, kuri vyko į „dėkojimo“ rekolekcijas prieš Mišias, kurios buvo švenčiamos lapkričio 16 d. (Aušros vartų Marijos, Gailestingumo Motinos, šventė) su jos draugais ir tėvais Lietuvoje. Baltriškėse mus pasitiko Antanas, jo veidas švytėjo laukiant Mišių. Antanas su žmona Ona 1993 m. Baltriškėse savo kaimynystėje priėmė bendruomenę. Šis susitikimas su Antanu, kurio veidas švytėjo, mane labai sujaudino, nes mums, tikintiesiems, Mišios yra tobuliausia dangaus ir žemės susitikimo vieta. Tad per Antaną Ona, mirusi jo žmona, mane pasveikino Baltriškėse.

Nuo penktadienio iki sekmadienio Baltriškėse svečiavosi penkiasdešimt gražių veidų – jaunuolių, susirinkusių į Šv. Damijono jaunimo Visų Šventųjų savaitgalį. Pavyzdžiui, per šeštadienio pietus valgiau greta Ievos iš Vilniaus, kuri čia buvo pirmą kartą, ją pakvietė draugė, dalyvavusi tarptautinėje stovykloje. Paklausiau, kokie jos išpūdžiai. Ji atsakė: „Man didelį išpūdį paliko čia tvyrantis džiaugsmas ir kad visi malonūs.“ Tai gražus komplimentas Visų Šventųjų savaitgaliui – džiaugsmas ir gerumas! Tai dvi dorybės, kurias augindami tapsime vis panašesni į Dievą.

Taip pat išpūdinga buvo matyti, kaip Dievo Apvaizda vedė mus per tekstus, skaitomus per liturgiją – visi Mišių skaitiniai pataikydavo tiesiai į dešimtuką. Trečiadienį, mūsų atvykimo dieną, skaitėme pirmąjį skaitinį iš Laiško romiečiams, kuris mane labai palietė per lectio divina 2013 metais. „Viskas išeina į gera mylintiems Dievą.“ (Rom 8, 28) Ši ištrauka, perskaityta išvakarėse, kitą dieną pagrindė mano liudijimą. Po to antradienį vėl pirmasis Mišių skaitinys: „Taip ir mes daugelis esame vienas kūnas Kristuje, o pavieniui – vieni kitų nariai.“ (Rom 12, 5) Būtent tiesa,

slypinti Dievo žodyje, spinduliuojama Baltijos šalyse. Brolių vienybė ir skirtumai suteikia jėgų nuversti kalnus darbo, nors jų čia mažiau, tik septyni, ir vienas jų dabar mokosi Kanadoje, IFHIM institute. Broli Vidai, mes tavęs nepamirštame! Ir džiaugiamės, kad Kanadoje tu praturtėsi ir galėsi tuo pasidalinti su bendruomene. Dėkoju už šias tris svečiavimosi ir tarnystės savaites Lietuvoje.

Brolis Dovydas

Keli bendruomeninių rekolekcijų atgarsiai: malonė ir svetingumas

Per bendruomenės rekolekcijas vieną dieną patraukėme į ekskursiją su visa Pra'd Millo cistersų bendruomene. Tadien parapijoje prie Turino sutikome kunigą Ugą. Labai sujaudino jo pasakojimas apie kelionę į Lampedūzos salą.

Išgirdęs, kad ten apstu pabėgėlių iš Afrikos, jis pasiūlė savo parapijos jaunuoliams valtimi plaukti iš Sicilijos į Lampedūzą. Tai maždaug toks pats atstumas kaip nuo tos salos iki Libijos krantų. Jų tikslas buvo suprasti, ką teko iškęsti pabėgėliams, kad pasiektų Europą. Kunigas Ugas pasakoja: „Plaukėme dvidešimt keturias valandas, taip pat ir naktį. Daugumai buvo bloga, nes jūra buvo banguota, o mes prie to nepratę.

Kun. Ugo priėmė brolius pietums savo parapijoje

Plaukėme trys valtyys po septynis žmones. Tuo pačiu metu į Lampedūzą atplaukė ir valtis su pabėgėliais. Valtis buvo panaši į mūsų, bet joje buvo susigrūdę keturiasdešimt aštuoni žmonės. Žmogus, sėdėjęs arčiausiai variklio, mirė, nes apsinuodijo dujomis. Jų kelionė užtruko dukart ilgiau, nes valtis buvo perpildyta.“ Šis energingas kunigas mums paaiškino, kokiam pragare gyvena pabėgėliai: juos skriaudžia keltininkai, ištraukiantys iš jų visus pinigus. Šis „verslas“ dar pelningesnis už prekybą narkotikais. Jie susitiko su gydytoju Pietru Bartolo, kuris gydo atvykusius pabėgėlius. Liudijimai tragiški. Ką mes galime padaryti? Kunigas Ugas ragina neatsiliepti su baime, bet sužinoti daugiau ir tas žinias skleisti. „Lampedūzoje supratau, kad negalime likti nuošalyje, nes kančia labai didelė. Mes nesuvokiame, kokia kančia ir smurtas ten tvyro. Tad manau, kad svarbiausias dalykas, kurį galime padaryti, tai skleisti informaciją.“

Su jaunuoliais jis pradėjo iniciatyvą kasdien melstis už gydytojo Bartolo darbą, nes jis saloje dirba be atlygio. Įkvėpti šio liudijimo, su broliu Frederiku šeimų savaitgaliui advento pradžioje parinkome svetingumo temą. Kunigas Ugas atsakė į mūsų klausimus, taip pat dvidešimčiai porų parodėme filmuką. Brolis Frederikas pristatė svetimšalių priėmimo temą Biblijoje. Iš tiesų mums tai primena Laiškas hebrajams: „Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus.“ Tema jautri, savaitgalio pasidalijimai buvo gyvi, bet Bažnyčios požiūris ir popiežiaus mokymas apie pagėlių priėmimą kelia klausimus ir ragina mus peržengti savo ribas. Naujųjų metų stovykla su Šv. Damijono jaunuoliais taip pat buvo grindžiama šia tema.

Keli vyrai iš Bernardinų parapijos padėjo broliams sutvarkyti ūkį.

Brolis François

Kelias į Tiberiadą

Brangieji Tiberiados bendruomenės draugai, štai jau tris mėnesiai bus praėję, kai esu pradėjęs Dievui skirtus Jono Krikštytojo metus, todėl šiuo gražiu švenčių laikotarpiu norėčiau su jumis pasidalinti tuo, ką Dievas per praėjusį laiką mano gyvenime yra nuveikęs: apie pašaukimą šiam Dievui pašvęstajam metui Tiberiados bendruomenėje ir už čia gautas malones.

„Gerasis Dievas kai kuriems suteikia tiek pirmenybės, kad Jis beveik priverčia, jeigu taip galima būtų sakyti, priimti Jo malones“, - dalindamasi apie savo pašaukimo paslaptį su savo sese Paulina, pilna žavesio rašė Šventoji Kūdikėlio Jėzaus Teresė. Taip pat ir aš, apmąstydamas Dievo veikimą savo gyvenime, su susižavėjimu galiu sakyti, kad ir mane Dievas, galima sakyti, dažnokai yra privertęs priimti Jo malones. Šiuos žodžius galiu pritaikyti ir kalbant apie tą malonę – gyvenimą Baltriškėse, Tiberiados bendruomenėje.

Bet tai, kaip aš čia atsidūriau, įvyko taip: Rugsėjo mėnesio paskutinįjį sekmadienį, būdamas Jaunaglonoje (LV), „Marijos mokyklos“ bendruomenės koplyčioje, aš skaičiau Šventąjį Raštą. Tada prie manęs priėjo Dievo siųstas žmogus, prisėdo prie manęs ir paskelbė man džiugią žinią – yra galimybė pagyventi metus Tiberiados bendruomenėje. Mano atsakymas kunigui visiškai nebuvo panašus į Mergelės Marijos „taip“, kai jai apsireiškė arkangelas Gabrielius. Mano „taip“ greičiau buvo „ne“. Bet, kai

norėjau sužinoti Dievo valią šiuo klausimu, aš, nors ir nenorėdamas, paklusau šiam pasiūlymui ir po pietų, sumečiau viską, ką turėjau, į kuprinę, įlipau į automobilį ir maždaug po valandos jau buvau Lietuvoje. Ir, panašiai kaip po džiugios žinios paskelbimo arkangelas pasitraukė nuo Marijos, taip ir kunigas, - po to, kai mane atvežė – išvažiavo.

Dykumos patirtis Tiberiadoje.

Reikšminga tai, kad atvykau čia po trečios valandos popiet – laiku, kada bendruomenėje prasideda dykumos laikas. Tačiau tai prasidėjo ne tik jiems, bet ir man...

Kadangi atvažiavau vedamas paklusnumo, aš turėjau pagundą palikti šią vietą. Po pokalbio su broliais buvau įsitiki-

nęs, kad Jono Krikštytojo metai ne man, supakavau daiktus, kad būčiau pasiruošęs iškelti. Tačiau, leidžiant laiką tyloje ir maldoje, Šventoji Dvasia nuveikė manyje didelius dalykus: mintis apie išvažiavimą išnyko, į širdį įžengė ramybė ir troškimas čia likti.

Dievas savo valia patvirtinta aiškiais ženklais. Pirmą ženklą gavau skaitydamas Evangeliją. Buvau pradėjęs skaityti Luko evangeliją, galvojuau skaityti ją ir toliau. Bet reikšminga buvo tai, kad būtent tuo metu, kai turėjau pasirinkti, likti ar ne, turėjau skaityti toliau nuo Luko evangelijos 3 skyriaus, kuriame aprašomas Jono Krikštytojo skelbimas dykumoje. Tai perskaičius, Dievo valia Jono Krikštytojo metų klausimu man buvo aiški. Antrą ženklą gavau atveriant knygos „Stipriau už neapykantą“ vieną puslapį, kuriame man prabilo žodžiai: „Imk savo kuprinę ir sek paskui mane“.

Tiberiados „mažojo keliuko“ patirtis

Po to, kai su džiaugsmu buvau atsiliepęs kvietimui likti čia, po truputį pradėjau matyti visą tą grožį, kurį Dievas daro per Tiberiados brolius.

Kadangi labai mėgstu muziką, vienas iš pirmųjų dalykų, kuris manė palietė, tai liturginiai giedojimai Šventų Mišių ir adoracijos metu, taip pat ir mokymų bei pamokslų gilus turinys.

Džiugu buvo matyti ir jaunimą, kuris ieško Dievo valios savo gyvenime; jų tikėjimas, kuris pasirodo kasdieniniuose dalykuose, paprastuo-

se meilės gestuose, tokiuose kaip: komplimentai, šypsenos, pasiūlymai pavertėjauti mokymus...

Viena iš gražiausių patirčių buvo piligrimystė, kurioje tai pat dalyvavo asiliukas ir šuo.

²Trumpai tariant, tai ką aš čia mačiau ir išgyvenau, galima apibrėžti dviem žodžiais – „mažasis keliukas“, kuris yra pažįstamas visiems Šventosios Kūdikėlio Jėzaus Teresės draugams.

Prisimenu, kad pirmame pamoksle, kurį čia girdėjau, mane prakalbino mintis, kad tas, kuris klausia: „Kuris didžiausias Dangaus Karalystėje?“, dar nėra atsivertęs. Todėl svarbiausia tai, kad būdamas čia, aš išgyvenu Šventosios Dvasios perkeičiančią meilę.

Gunārs

Kelionė su savimi, į savęs pažinimą.

Pirmą kartą, tokį „oficialesnį“ kvietimą gyventi Jono Krikštytojo metus gavau Didžiosios savaitės metu. Tuomet vyko Velykų stovykla ir buvo atliekami pasiruošimo darbai šventinei dienai. Atsimenu, kaip su Laurynu blizginome bažnyčios langus ir lyg iš niekur išdygęs br. Ivanas pasakė, kad turėčiau gyventi čia. Atsakaiu, kad man reikėtų pasitarti su šeima, išsisukinėjau, jog negaliu taip greitai apsispręsti. O br. Ivanas taip pat netikėtai ir „išnyko“. Supratau, kad jokio skubėjimo nėra ir galutinį sprendimą turėsiu priimti pats. Netrukus prasidėjo vasara – man buvo kupinas išbandymų metas. Tačiau nepaisant visko, mintis apie Baltriškes išliko įsirėžusi atmintin ir nepaliaujamai sukosi mano apmąstymuose. Dažnai kildavo abejonių – ir tai galėjo turėti didelės reikšmės mano pasirinkimui – kai susimąstydavau apie galimą tikimybę gyventi šiuos metus vienam tarp brolių. Kai kalbant su vaikinais, kurie jau yra gyvenę šiuos metus, apie jų patirtį, prasitardavau, kad pas brolius tikriausiai gyvensiu vienas, būdavau šiek tiek įbaugintas ir išgirdavau apie manęs laukiantį nemažą iššūkį tuo atveju, jeigu kito žmogaus taip ir neatsirastų. Iki pat rudens, su vienuoliais retkarčiais susirašydavome laiškais ir aš supratau, kad tokia situacija pakankamai reali, tačiau nepaisant to, sulaukdavau palaiškymo ir kvietimo nepriklausomai nuo to, kaip viskas išsispręstų. Beveik iki pat antrojo rudens mėnesio nebuvo sulaukta daugiau norinčiųjų. Sto-

kodamas ryžto, bet brolių raginamas ir intuicijos stumiamas priėmiau sprendimą. Išaušus Šv. Pranciškaus savaitgalio išvakarėms aš atvykau į vienuolyną. Būna žmogus nerimauji, baiminiesi, tačiau visai be priežasties, nes reikalai jau seniausiai susitvarkę. Atvažiavęs sužinojau, kad jau savaitę čia gyvena vaikinai iš Latvijos ir yra pasiruošę likti. Apsidžiaugiau išgirdęs tokią netikėtą naujieną. Iki šiol aš, Gunars ir broliai keliaujame vingiuotu, kalnuotu, tačiau nuolat Šv. Dvasios apšviestu tikėjimo keliu.

Brolis Jonas; Elijus ir Gūnars Vroclavo parapijoje, kurioje jie priimami per Taizę susitikimą

klykauja gervės, o vakare, kai viskas nutyla, galima girdėti lėtą, iš kažkur atsklindantį šuns lojimą. Tai neįkainojama. Jau vien tai, kad vasaromis visur galiu vaikštinėti basas ir turėti tik pačius reikalingiausius drabužius, reiškia labai daug.

Prieš prasidedant šiam mano gyvenimo etapui, troškau stiprinti, o galbūt iš naujo atrasti ryšį su gamta, žmonėmis, Dievu ir savimi. Iki šiol viskas klostosi neblogai, nors, būsiu atviras, kartais būna ir ne lengvų dienų. Gyvenant čia, laikas gali pasirodyti kiek „ištemptas“, tačiau pokalbiai su broliais kuo puikiau užpildo visas nemalonus spragas. Dvasinio nuopolio akimirkomis stengiuosi sekti brolių pavyzdžiu ir dažnai būnu nustebintas, nes tuomet gaunu nepaprastai didelį įkvėpimą mels-tis, dirbti, anksti pabusti rytais ar mokytis mylėti ir priimti kiekvieną atvykstantį svečią. Tai didelė dovana. Jaučiuosi palaimintas galėdamas gyventi tokį įvairiapusiškai įdomų gyvenimą. Būdamas čia pirmą kartą ne-jaučiu noro keliauti į naujus miestus ar egzotiškus gamtos kampelius, nes kelionė jau vyksta. Kelionė su savimi, į savęs pažinimą.

Gyvenimas Balt-riškėse man lygus gyvenimui kaime. Jau greitai bus praėję trys mėnesiai nuo mano atvykimo. Nepaisant to, kad širdį jau seniai esu palikęs kažkur Didžiajame obuolyje ir turiu pripažinti - labai žaviuosi didmiesčiais, tačiau mano siela ir kūnas visada priklausys vietoms, kur močiutė tau bus pasiruošusi numegzti kojines, kur už ežero

Tai atlikti man stipriai padeda disciplinuota dienvartė: ankstyvas kėlimasis, būtinybė atlikti ūkio darbus, kasdieninis maldos ir Šv. Mišių režimas. Taip pat negaliu nepaminėti, kad Baltriškėse gaunu unikalią galiybę sutikti labai daug žmonių. Jie visi tokie skirtingi! Vieną dieną galima pietauti su gausia šeimyna, o kitą - bendrauti su žmogumi, nerandančiu ramybės savo šeimoje. Rašant, atmintyje iškyla viena mintis: „gali kolekcionuoti įvairiausias patirtis, bet kiekviena aplankyta šalis ar miestas visada bus prisimintas žmonių vardais“. Iš tiesų. Tik būnant čia nereikia niekur keliauti. Reikalingi žmonės patys pasiekia tave. Netgi iš

Kinijos. Išgirstu vardą ir galiu papasakoti, kokį laikotarpį tas žmogus man įprasmina, kokį pėdsaką manyje paliko. Tikiu, kad šios patirtys stipriai augina ir padeda atverti dar neatrastas sielos kerteles. Juk labai svarbu pažinti žmogų, su kuriuo reikės praleisti visą likusį gyvenimą. Rašydamas šį tekstą klausausi lietaus barbenimo į langą. Rytoj Kūčios.

Elijus

Žygiavome kartu su Mergele Marija

Sveiki draugai,

kaip žinote Antrąjį Advento savaitgalį turėjome džiaugsmo kartu su paaugliais leisti į žygį iš Salako į Baltriškes (apie 20 km). Trumpai papasakosiu, kaip viskas buvo. Penktadienį susirinkome Salako pagrindinėje mokykloje, kur direktorius labai maloniai mus priėmė: leido miegoti ant sportinių čiužinių, davė kamuolių vakaro žaidimams. Gerokai pasportavę ir pastiprinę jėgas susipažinome vieni su kitais (mūsų buvo apie 20: pa-

augliai, jaunimas, keturi broliai, Elijus su Gunars – Jonai Krikštytojai, šuo Mozė ir asilė Riešutė) ir vakarą užbaigėme naktine malda. Kitą dieną pradėjome savo žygį. Oras buvo stebėtinai geras – nei per daug šalta, nei per daug šlapia.

Žygiavome kartu su Mergele Marija. Tai reiškia, kad ne tik meldėmės rožinį, bet ir dar turėjome kiekvieno Džiaugsmo slėpinio trumpą apmąstymą ir užduotį. Daug mąstėme apie save, savo santykį su Dievu ir aplinka, ieškojome vietų, kur galėtume skleisti džiaugsmo žinią kaip Marija, skubėjusi pas Elzbieta; dalijomės Dievo veikimu savo gyvenime su kitu žygeiviu, ėjome tylomis. Keliavome miškais arba laukais, taip galėdami stebėtis, kokia meile apdovanojo mus Dievas visa tai sukurdamas ir padovanodamas mums. Matėme lapę, stirną, paukščius, Mozė kovą su vietiniu šunimi, bebrų „greitkelius“, kalvas ir ežerus. Mozė kaip tikras sargas lydėjo mus priekyje, o Riešutė saugojo gale. Riešutė buvo ne tik „dėl sargybos“ pakviesta žygiuoti, bet ir kad mums primintų Marijos ir Juozapo kelionę iš Nazareto į Betliejų (apie 160 km) vien asiliuko pagalba. Pasistiprinę per pietus Degučiuose, dar prieš sutemas pasiekėme savo tikslą – Baltriškes. Po šv. Mišių ir vakarienės, per vakaronę visi kartu žaismingai ir interaktyviai padedant Sigitai sekėme pasaką apie mergaitę ir Mergelę Mariją. Galiausiai per naktinę maldą išgirdome pačios Sigitos liudijimą apie išipareigojimą padėti vykdyti SD jaunimo veiklas, aš atnaujinau savo išipareigojimą bendruomenei ir kartu meldėmės prie Švenčiausiojo Sakramento. Sekmadienį – ramesnis bendrystės laikas: pirmiausia prie altoriaus, vėliau prie pietų stalo.

Maldos bendrystėje,

Gabrielė
Šv. Damijono jaunimas

Tobijo ir Saros namai

- Norintieji trumpesniam ar ir ilgesniam laikui atsitraukti į Baltriškių tylą
- Pagyventi brolių ritmu
- Sulaukti jų palydėjimo
- Pasigrožėti nuostabia apylinkių gamta

Galite pavieniui, su šeima ar nedidelėmis grupėmis (iki 10 žmonių) registruoti <http://www.tiberiade.lt/kontaktai> ir rezervuoti vietas atokioje, nuo brolių apie 2 km nutolusioje jaukioje sodyboje!

Broliai laukia visų, kuriems toks atsitraukimas atrodo patrauklus ar būtinas.

KALENDORIUS

Sausis

- Ant. 1-2 d. Nazareto mėnuo (priėmimo nėra)
- Penk. 24-26 d. Tiberiados ŗeimų savaitgalis

Vasaris

- Penk. 31-2 d. Vaikinų savaitgalis
- Ŗešt. 8-9 d. Studentės iš Asumpcioniŗcių bendruomenės
- Penk. 15-17 d. Paauglių savaitgalis „Paŗink save“
- Penk. 21-23 d. Ŗv. Damijono jaunimo savaitgalis
- Pirm. 24-1 d. Nazareto savaitė (priėmimo nėra)

Kovas

- Penk. 7-8 d. Utenos Alfa kursas
- Penk. 13-15 d. Vilniaus Katedros parapija ir ŗeimos iš Vilniaus
- Ŗešt. 21-22 d. Tėvų-Sūnų savaitgalis
- Pirm. 23-29 d. Nazareto savaitė (priėmimo nėra)

MALDOS INTENCIJOS

1. Viešpatie, meldžiamės už savo planetą, už vietas, kurias niokoja gamtos katastrofos. Meldžiamės už visus gyventojus, nukentėjusius nuo miško gaisrų, potvynių Amazonijoje, Australijoje ir Indonezijoje. Suteik mūsų vadovams politinės drąsos remti ekologiją ir padėk kiekvienam iš mūsų suprasti, kokiais kad ir nedideliais veiksmais galime padėti bendriems mūsų namams ir mūsų broliams, kenčiantiems nuo klimato pokyčių.
2. Meldžiame Tave už šventąjį Tėvą, jo skelbimo ir susitaikymo Tavo vardu misiją visame pasaulyje. Meldžiamės už mūsų Lietuvos ir Belgijos vyskupus, už būsimąjį Kauno arkivyskupą, taip pat už būsimąjį Gento (Belgija) vyskupą.
3. Meldžiame Tave, Viešpatie, už Lietuvos jaunimą, besirengiantį Jaunimo dienoms Šiauliuose. Ypač patikime Tau Šv. Damijono jaunimą, maldos grupes, į Tiberiadą atvažiuojančius paauglius ir vaikus. Padėk jiems laikytis pasiryžimų, sustiprink jų tikėjimą ir suteik mums žodžių skelbti išganyką ir ramybę Jėzuje Kristuje.
4. Meldžiame Tave, Viešpatie, už visus žmones, kuriuos priėmėme 2019 m. ir visus, kuriuos priimsime 2020 m. Patikime Tau visas jų maldos intencijas, kurias jie mums perdavė ir kurios užrašytos mūsų maldų intencijų sąsiuvinyje. Palaimink juos, paguosk, palaikyk ir vesk.
5. Meldžiame Tave už brolius, kurie šiais metais ypač stengiasi geriau išmokti lietuvių kalbą. Meldžiame Tave už jų atsidasčiusius ir kantrius mokytojus. Patikime Tau visas brolių pastangas gilinti tikėjimo suvokimą. Galiausia suteik visiems broliams kūno ir sielos sveikatos, kad ištikimai tarnautume Tavo šlovei per visus šiuos metus.

